

Arrest

nr. 304 382 van 5 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in Pakistan. U bent een Psthou van origine en uw vader komt uit het dorp Jokan in het district Hisarak (provincie Nangarhar). Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde en daar problemen kende met de taliban. U kwam van Afghanistan illegaal naar België waar u op 10 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart, daterend van 30 december 2018) en uw 'refugee card' neer. Op 28 maart 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw relaas niet geloofwaardig was. Uw beroep bij de RvV werd om diezelfde reden verworpen op 21 juni 2023.

Op 23 augustus 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U zegt dat u hebt gelogen bij uw eerste verzoek en u zou vanuit Pakistan niet zijn teruggekeerd naar Afghanistan. U zou niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat uw familie problemen vreest met de broers van uw moeder. Uw ouders zouden immers met elkaar zijn gehuwd in Pakistan nadat ze samen gevlucht waren uit Afghanistan omdat de broers van uw moeder niet akkoord waren met het huwelijk. De broers van uw moeder zijn bovendien lid van de taliban en dus is een terugkeer voor u niet mogelijk zegt u. Ter staving van uw tweede verzoek legt u Afghan Citizencards neer van uzelf en uw familieleden, evenals twee studieattesten van uw broer en een vaccinatiekaart. Het CGVS organiseerde in voorafgaande onderzoek een persoonlijk onderhoud op 24 november 2023.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, door u aangehaald in het persoonlijk onderhoud of door u voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, wordt uw tweede verzoek nietontvankelijk verklaard.

Het CGVS stelt vooreerst vast dat uw asielrelaas in het kader van uw tweede verzoek helemaal niet geloofwaardig is.

Het CGVS stelt **ten eerste** vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden in het kader van uw eerste verzoek waar u aangeeft dat u naar Afghanistan terugkeerde. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Als reden van uw leugenachtige verklaringen bij uw eerste verzoek zegt u misleid te zijn door andere Afghanen. Maar u hebt die leugens wel vanaf het indienen van uw verzoek in juli 2020 tot in beroep bij de RvV in juni 2023 volgehouden. Uw algemene geloofwaardigheid is dan ook danig aangetast. In elk geval moet het CGVS vaststellen dat u geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegt om uw relaas te staven. De identiteits- en studiedocumenten staven immers enkel uw identiteit en niet meer dan dat. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief is (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) en dat u reeds bij uw eerste verzoek een taskara uit Afghanistan voorlegde terwijl u daar nooit was geweest.

Ten tweede is het weinig geloofwaardig dat u tot na uw verklaringen op 30 augustus 2023 (afgelegd op de DVZ in het kader van uw tweede verzoek; zie vraag 15–24) nooit zou hebben geweten dat er een conflict was tussen uw ouders en de broers van uw moeder wegens het huwelijk tussen uw ouders. U wist van een probleem voor uw vader maar de reden kende u niet. Dat u dan bovendien bij het indienen van uw tweede verzoek eerst zegt dat uw vader problemen had met zijn neven (zie verklaring volgend verzoek DVZ vraag 20) en niet met de broers van uw moeder doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw ouders zijn geen familie zegt u zelf, dus die neven van uw vader zijn niet ook toevallig de broers van uw moeder. U zegt dat het een vergissing van de tolk zou zijn, maar u hebt de verklaringen op de DVZ wel voor akkoord ondertekend nadat ze u waren voorgelezen.

Ten derde slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat de broers van uw moeder bij de taliban zijn aangesloten. U weet dat enkel omdat uw moeder dat heeft gezegd, maar u kan niet toelichten wat de broers van uw moeder dan bij de taliban wel doen. Indien u werkelijk een vrees had ten aanzien van die personen mag verwacht worden dat u zich enigszins zou geïnformeerd zou hebben over deze personen.

Het CGVS stelt daarnaast vast dat u verder geen redenen aanhaalt waarom u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren.

U haalt zelf nergens in algemene termen aan een vrees te kennen voor het taliban regime of levensomstandigheden in Afghanistan.

Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Immers moet de nood aan internationale bescherming worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport **EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees** van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts **in uitzonderlijke gevallen**, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. Uit uw verklaringen blijkt dat u weliswaar eerder afgezonderd van ander Afghanen in Pakistan woonde. Maar desondanks spreekt u de taal Pashtou, kende u een aantal Afghanen (waarvan zelfs enkelen onder hen intussen ook hier in België zijn) én had uw vader omgang met andere Afghanen in Pakistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u geen voeling meer had met de Afghaanse normen en waarden hoewel u niet in Afghanistan verbleef. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Gezien uw relaas ongeloofwaardig is bevonden kan ook geen zicht bestaan op uw werkelijk eventueel aanwezig opvangnet in Afghanistan. Indien er eventueel moeilijkheden zouden zijn om zich te integreren in Afghanistan, zijn dit elementen van socio-economische aard. Hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde uit worden afgeleid.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de Vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt

onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder

andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt

dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan.

Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de kennelijke beoordelingsfout en schending van:

- “- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikel 40, §§2 en 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) ;*
- Artikelen 48 tot en met 48/7, 51/8, 57/6/2, §1er, al. 1er, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;*
- De zorgvuldigheidsplicht, het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”, met inbegrip van de zorgplicht en kennelijke beoordelingsfout.”*

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met een theoretische toelichting van voormelde geschonden geachte bepalingen.

Verder laat hij het volgende gelden:

“Verweerster concludeert in de bestreden beslissing dat « Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet ».

Verzoeker kan deze analyse niet aanvaarden.

Verzoeker is van mening dat de gronden die zijn aangevoerd om tot de conclusie te komen dat zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is, ontoereikend en/of ongeschikt zijn.

Het nieuwe bewijsmateriaal dat verzoeker heeft overgelegd, in combinatie met al het andere bewijsmateriaal, bevestigt zowel de gestelde feiten als de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging.

Zijn nieuwe verklaringen bevestigen ook zijn vrees voor vervolging.

In de bestreden beslissing heeft het CGVS zich beperkt tot oppervlakkige en algemene opmerkingen over de documenten, zonder de inhoud ervan echt te beoordelen en aldus ten onrechte geweigerd de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming te erkennen. De verklaringen van verzoeker zijn onvoldoende geanalyseerd en in aanmerking genomen.

4.1 Instructie

In dit geval moet worden opgemerkt dat het gebrek aan aandacht voor detail van de kant van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken vooral merkbaar is bij het lezen van de verklaringen die in het administratieve dossier zijn opgenomen: het onderzoek dat is verricht naar de nieuwe elementen waarop deze nieuwe aanvraag was gebaseerd, was bijzonder beperkt en minimalistisch.

Hij werd gehoord bij het CGVS met betrekking tot deze elementen op 24.11.2023 van 8.40 tot 10.15 uur, wat vrij beperkt is gezien alle herinneringen aan procedures en uitleg die erbij werd gegeven.

Dit gebrek aan aandacht voor details komt vervolgens tot uiting in de motivering van de bestreden beschikking, die bijzonder twijfelachtig is. Het besluit moet op zijn minst nietig worden verklaard.

Verzoeker wijst erop dat er geen enkele regel van internationaal of Europees recht bestaat volgens welke een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de documenten en de afwijzing van het asielverzoek.

De enige consequentie die uit de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielverhaal van een asielzoeker kan worden getrokken, betreft de toepassing van het voordeel van de twijfel (zie artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Dit artikel is duidelijk, zo volgt: [...]

Verzoeker is derhalve van mening dat de motivering van het CGVS in termen van een beslissing rechteens onjuist is. De analyse van verweerster ter ondersteuning van haar argument bestaat er enkel in, elke bewijskracht van de verschillende overgelegde documenten te ontkennen. Deze motivering is op zijn minst ontoereikend.

Nu verzoeker nieuwe documenten heeft overgelegd, had verweerster de analyse van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas moeten herzien in het licht van de overgelegde documenten – quod non in casu.

Anders dan het CGVS is verzoeker van mening dat de overgelegde documenten en de inhoud ervan de kans aanzienlijk vergroten dat hij aanspraak kan maken op de internationale beschermingsstatus. Hetzelfde geldt voor zijn verklaringen. Het nieuwe bewijsmateriaal dat is overgelegd, kan de beslissing die de autoriteiten ten aanzien van hem hebben genomen, radicaal omverwerpen en biedt een geldig antwoord op veel van de klachten die tegen hem zijn geformuleerd.

Verzoeker is dan ook van mening dat indien er nog steeds twijfels bestaan over bepaalde aspecten van zijn verhaal, het enerzijds aan het CGVS was om verzoeker opnieuw te horen om alle twijfels uit te sluiten en anderzijds dat verzoeker voordeel moet halen uit eventuele twijfels.

4.2 Nieuwe elementen en feiten

4.3.1 Inleidende opmerking: ontoereikendheid van de analysemethode

Het CGVS is van plan de voorgelegde documenten één voor één zeer grondig te analyseren.

Vooraf moet er echter aan herinnerd worden dat het aan de asielinstanties is om alle voorgelegde documenten te onderzoeken, en niet elk afzonderlijk. In casu vormen de overgelegde documenten en geheel van objectieve, convergerende en relevante bewijzen (zie in dezelfde zin arrest nr. 57 831 van Uw Raad van 14/03/2011) die de kans aanzienlijk verhogen dat de asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus.

In casu heeft het CGVS, door enkel elk document afzonderlijk en gecompartmenteerd te analyseren, geweigerd om een globale analyse van de overgelegde documenten uit te voeren, wat tot een beoordelingsfout heeft geleid aangezien de overgelegde documenten, samen genomen, wel degelijk van aard waren om de beslissing die de autoriteiten ten aanzien van verzoeker hadden genomen, radicaal om te keren en een antwoord te bieden op verschillende van de tegen hem geformuleerde grieven.

4.3.2 Documenten ingediend en redenen aangevoerd door de verweerder

Uit de nieuwe documenten blijkt dat verzoeker risico loopt op vervolging vanwege het feit dat zijn ouders problemen hebben gehad met de broers van zijn moeder, die lid zijn van de Taliban, en het feit dat er niemand in zijn omgeving in Afghanistan woont om hem te beschermen.

De verzoeker heeft informatie verstrekt en documenten overgelegd, die hij niet heeft voorgelegd toen hij in het verleden asiel aanvroeg.

Uit deze verklaringen blijkt dat er een gegronde risico van vervolging van verzoeker bestaat, aangezien de leden van zijn familie die in Afghanistan wonen, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, leden van de Taliban zijn die in conflict zijn met de familie van verzoeker.

Verzoeker heeft ook documenten met betrekking tot zijn verblijf in Pakistan, die zijn eerder afgelegde verklaringen bevestigen.

Deze documenten hebben een aanzienlijke bewijskracht. Hij heeft deze documenten verkregen na de afsluiting van zijn laatste verzoek om internationale bescherming.

Wij analyseren de gestelde grieven van de verwerende partij puntsgewijs.

Ten eerste, is van mening dat verzoeker heeft geprobeerd de autoriteiten te misleiden toen hij voor het eerst asiel aanvroeg, door te verklaren dat hij naar Afghanistan was teruggekeerd (hij is in Pakistan geboren).

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij echter zelf vastgesteld dat een onjuiste voorstelling van zaken in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming niet in de weg staat aan de verdere behandeling van het (nieuwe) verzoek.

Er zij op gewezen dat verweerder in de thans bestreden beslissing een heel andere redenering volgt, aangezien zij de analyse van de geloofwaardigheid van verzoeker in zijn eerste verzoek om internationale bescherming laat prevaleren boven de analyse van de nieuwe documenten die ter ondersteuning van zijn latere verzoek zijn overgelegd, en de nieuwe verklaringen.

Verzoeker van zijn kant is van mening dat de verwerende partij niet alleen artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 onjuist interpreteert en dus dit artikel schendt, maar dat bovendien de nieuwe ingediende documenten in de eerste plaats moeten worden onderzocht in het kader van dit latere verzoek om internationale bescherming, zoals het geval was in arrest nr. 246.023 van 11 december 2020 van Uw Raad.

Deze nieuwe documenten hebben dus voorrang bij de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid, die moet plaatsvinden in het licht van zijn eerdere verklaringen en de verduidelijkingen die in het onderhavige verzoek en in de nieuwe verklaringen van verzoeker zijn aangebracht.

Op basis van de nieuwe feiten en elementen kan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, die ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onvoldoende werd geacht, worden hersteld.

De geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen kan dus niet in twijfel worden getrokken op grond van het eerste verzoek om internationale bescherming.

Bovendien is de leugen zeer beperkt: verzoeker is geboren in Pakistan en heeft nooit in Afghanistan gewoond. Tijdens een migratietocht onder onmenselijke omstandigheden was hem verteld dat hij moest zeggen dat hij in Afghanistan was geweest, anders riskeerde hij te worden teruggestuurd.

Verzoeker heeft bevestigd dat hij in Pakistan is geboren en daar zijn hele leven heeft gewoond. De rest van zijn verklaringen komt overeen, en dit verschil alleen al mag er geenszins toe leiden dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ernstig wordt aangetast.

Verzoeker heeft echter documenten betreffende zijn identiteit en studies overgelegd. Hij heeft deze overgelegd als bewijs van zijn nationaliteit, maar ook als bewijs van zijn verblijf in Pakistan.

Indien de herkomst van deze documenten in twijfel werd getrokken, had verzoeker hierover moeten worden ondervraagd. Niettemin heeft hij talrijke identiteitsdocumenten van familieleden overgelegd, alsmede een vluchtelingenkaart in Pakistan waaruit zijn Afghaanse nationaliteit blijkt.

Over de corruptie in Afghanistan, immers moet worden opgemerkt dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht.

Hoewel Afghanistan zeker een hoge mate van corruptie kent, betekent dit niet dat elk Afghaans document dat wordt geproduceerd noodzakelijkerwijs vervalst of nagemaakt is. Het is aan het CGVS om aan te tonen waarom het twijfelt aan de authenticiteit van het document, quod non in casu.

Althans hoort de verwerende partij die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, deze stukken als begin van bewijs aan te nemen : [...]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert dienen documenten niet enkel ter staving van de door haar als geloofwaardig aanzien verklaringen bij te staan : [...]

Gelet op deze elementen lijkt het duidelijk dat de grieven van het CGVS ongegrond zijn en derhalve moeten worden verworpen.

Het is ook tegenstrijdig om kritiek te leveren op een gebrek aan documenten - terwijl verzoeker heel duidelijk was over de redenen voor het ontbreken van aanvullende documenten (gehoorverslag CGVS, p. 6) - en er tegelijkertijd op te wijzen dat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk kunnen worden vervalst en dat ze niet veel bewijskracht hebben...

Ten tweede acht verweerder het niet geloofwaardig dat verzoeker vóór zijn verklaringen bij de DVZ op 30.08.2023 nooit heeft geweten dat er een conflict was tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder vanwege het huwelijk van zijn ouders.

In casu dient te worden opgemerkt dat dit een loutere veronderstelling van verweerder is: het feit dat verzoeker er niet over had gesproken, betekent niet dat hij er niet van op de hoogte was. Hij is eenvoudigweg niet ondervraagd over dit punt, dat onder de verantwoordelijkheid van verweerder viel. Verzoeker verklaarde ook dat hij niet van dit alles op de hoogte was geweest toen hij voor het eerst om internationale bescherming verzocht, maar dat hij het later te weten was gekomen, toen hij de redenen voor de weigering aan zijn familie had uitgelegd.

De verzoeker had niettemin vermeld dat zijn vader problemen had met zijn neven en nichten. De verzoeker legde uit dat hij in algemene termen naar neven en nichten had verwezen, d.w.z. de broers en zussen van zijn ouders en hun kinderen - die allemaal uit hetzelfde dorp kwamen - maar dat hij alleen de ooms van zijn moeder had willen noemen. Op dit punt was de verzoeker nog steeds in de war, wat mogelijk heeft geleid tot verwarring bij de tolk (gehoorverslag CGVS, p. 5) bij de DVZ, aangezien de vraag was gesteld en er geen details waren gevraagd over deze neven en nichten (verklaring volgend verzoek, 30.08.2023, pt. 19). Hij herinnerde zich met name dat zijn vader problemen had met deze neven en nichten, hetgeen overeenkomt met zijn relaas (zijn vader had ook problemen met de broers van zijn vrouw vanwege hun huwelijk).

Verzoeker heeft dan ook duidelijk uitgelegd waarom en hoe hij deze informatie pas heeft verkregen nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming was afgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 4).

In de derde plaats had verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat de broers van zijn moeder lid waren van de Taliban, volgens de verwerende partij.

Verweerder baseerde zich enkel hierop om te oordelen dat verzoeker geen gevaar liep door de Taliban. Dit is volstrekt onvoldoende en wordt betwist.

Verzoeker heeft verklaard dat dit was wat zijn moeder hem had uitgelegd. Logischerwijs weet hij niet wat deze Taliban in de praktijk doen, aangezien hij zelf nooit in Afghanistan heeft gewoond en geen lid is van de Taliban... Verzoekers moeder wist al voor het huwelijk dat zijn broers lid waren van de Taliban: het zijn er drie, van wie er één groepsleider is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker weet niet hoe hij aan meer informatie kan komen, aangezien zijn familie Afghanistan vele jaren geleden heeft verlaten...

Bovendien werd hem niet gevraagd naar de bedreigingen aan het adres van de ouders en kinderen die door de verzoeker werden genoemd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 3), of naar het feit dat ze hun land hadden afgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Verzoeker heeft ook hun namen genoemd (gehoorverslag CGVS, p. 7). Niets van dit alles is opgenomen in de beslissing.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat verzoeker duidelijk bang is voor de Taliban in het algemeen, de veiligheidssituatie en de levensomstandigheden in Afghanistan. De bewering dat verzoeker dit niet expliciet heeft verklaard, is onvoldoende om dit in overweging te nemen. De vraag is algemeen gesteld door de PO (gehoorverslag CGVS, p. 10), wat onvoldoende is, vooral omdat verzoeker niet op de hoogte is van de hele situatie in Afghanistan, aangezien hij er nooit heeft gewoond... Verzoeker heeft ook geantwoord op vragen over zijn angsten bij de DVZ door eerst de situatie in Pakistan te noemen, wat deze interpretatie bevestigt. Hij vreest dus kennelijk in een land terecht te komen dat in handen is van fanatieke terroristen, wier enige band met verzoeker zijn nationaliteit was.

Verzoekers grootste vrees is echter, overeenkomstig zijn verklaringen, dat hij door zijn ooms en neven van vaderskant zou worden gedood.

Wat ten slotte het feit betreft dat verzoeker nooit in Afghanistan heeft gewoond, is verweerster van mening dat dit niet aantoonbaar is dat verzoeker internationale bescherming nodig heeft.

Hij baseert zijn beweringen uitsluitend op het rapport van de EUAA van januari 2023, en op het feit dat er vele banden bestonden tussen de Pashtounen van Afghanistan en die van Pakistan (zonder specifiek te vermelden welke, en zonder aan te tonen hoe die banden in casu bestonden), en dat zij dezelfde geschiedenis deelden. Verweerster is van mening dat verzoeker de taal Pashtu sprak en enkele Afghanen kende, en dat zijn vader contact had met Afghanen in Pakistan. Dit is geenszins voldoende, met name gezien het feit dat verzoeker door middel van zijn verklaringen heeft aangetoond dat hij niet met Afghanen omging in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker staat dus bijzonder ver af van de Afghaanse normen en waarden. Dit is een bijkomende vrees die de andere angsten van de verzoeker, die we opnieuw zullen analyseren in de paragraaf over verwestering, nog verergert.

Met betrekking tot personen die in Pakistan geboren zijn en er al lange tijd wonen, benadrukt het rapport de grootste moeilijkheden waarmee vluchtelingen in Pakistan geconfronteerd worden: [...]

Dit is in overeenstemming met de verklaringen van de verzoeker. Verzoeker verklaarde dat hij als vluchteling in Pakistan nooit rechten had gehad. De verzoeker werd gediscrimineerd door de bevolking en de politie.

Ze namen hun geld af en zeiden dat ze terug moesten gaan naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 2). In feite moeten veel Afghaanse vluchtelingen in Pakistan terugkeren naar Afghanistan, wat heeft geleid tot de verdwijning van zijn ouders, wat ook zeer problematisch is gezien de situatie van de verzoeker. Ook bij de DVZ legde hij alle problemen uit die hij in Pakistan had ondervonden [...]

De situatie is verslechterd, vooral in de afgelopen maanden. Dit is wat de internationale pers meldt.

Bijvoorbeeld : La Libre, « Forcés de quitter le territoire, plus de 200.000 réfugiés afghans ont fui le Pakistan », 04.11.2023, beschikbaar op : [URL]

Verweerster is enkel van mening dat, aangezien verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt geacht, niets erop wijst dat verzoeker niet veilig zou zijn in Afghanistan. Hij zou daar echter geen hulp hebben (er is alleen zijn grootvader met wie hij geen contact meer heeft, gehoorverslag CGVS, pp. 6-7), geen veiligheid, en hij zou zich in een land bevinden dat hij nooit heeft gekend, na verschillende jaren in Europa...

Kortom, de overgelegde nieuwe documenten en bijkomende verklaringen verhoogden aanzienlijk de kans dat verzoeker aanspraak zou kunnen maken op de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet.

Het verzoek moet ontvankelijk worden verklaard.

De analyse van deze documenten en verklaringen is op zijn minst ontoereikend. Verzoeker vordert op zijn minst vernietiging van het besluit. Hij vordert primair erkenning van de vluchtelingenstatus.

4.3 Toekenning van de vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest voor vervolging door de Taliban wegens :

- Persoonlijk problemen met hen ;

- Het behoren tot de sociale groep van “verwesterde Afghanen”, en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (Vrees in verband met “verwestering”).

Deze vrees vallen volledig binnen de werkingssfeer van artikels 48/3 et 48/5 van de Vreemdelingenwet (dit wordt niet betwist door de verwerende partij).

Verzoeker verzoekt derhalve primair om toekenning van de vluchtelingenstatus, om de hierboven uiteengezette redenen. Verzoeker heeft nooit in Afghanistan gewoond en zijn familie wordt bedreigd door de Taliban.

4.3.1.1 Aangaande de individuele situatie van verzoeker

De bestreden beslissing is niet genoeg rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980:

- Hij beweert in Pakistan te zijn geboren (gehoorverslag CGVS, p. 2) ;

- Zijn ouders waren gearresteerd door de Pakistaanse autoriteiten. Hij weet niet waar ze zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3) - dit wordt helemaal niet geanalyseerd door de verwerder. Dit creëert veel stress voor hem ;

- Hij was erg jong toen hij het land verliet (ongeveer 17-18 jaar ; gehoorverslag CGVS, p. 8) ;

- Zijn hele leven in Pakistan was hij gediscrimineerd door de bevolking en de politie.

In het licht van dit profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serene was. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker had dus minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen in casu niet het geval lijkt te zijn. In ieder geval, moet het vastgesteld worden dat verzoeker precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is. De beoordeling richt zich op de geloofwaardigheid van de problemen die hij met de Taliban heeft gekregen of zal krijgen.

Aldus heeft het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel. Dit geldt voor de verschillende verwijten van de verwerende partij.

4.3.1.2 Wat betreft het voordeel van de twijfel

[theoretische uiteenzetting]

4.3.2 Vrees in verband met "verwestering"

Verzoeker vreest als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat hij Afghanistan sinds meer dan vier jaar - bij de instelling van dit beroep - heeft verlaten.

Het Nansen-verslag van oktober 2021 biedt in dit verband waardevolle inzichten.

We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien: [...]

Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken: [...]

Uit bovenstaand onderzoek mag blijken dat verzoeker zich in een erg kwetsbare positie bevindt. Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot.

Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.

4.3.2.1. Daden van vervolging

[theoretische uiteenzetting met verwijzing naar wetgeving en internationale rapporten]

4.3.2.2. Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.).

4.3.2.2.1 Toegeschreven politieke overtuiging en religie

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar wetsbepalingen, landeninformatie en rechtspraak]

4.3.2.2.2 Behoren tot een specifieke sociale groep

[theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar wetsbepalingen, landeninformatie en rechtspraak]

Verzoeker - die in Europa sinds ongeveer vier jaar leeft (op de datum waarop het beroep wordt ingesteld) - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

De verwerende partij verwijt hem dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren.

Dit doet opnieuw afbreuk aan de motivering van de genomen beslissing, aangezien de interpretatie van verweerder op dit punt zeer subjectief en ontoereikend is.

Verzoeker respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert. Hij verliet Pakistan in juni 2019 en is nooit in Afghanistan geweest. Er is geen familie meer met wie hij contact heeft.

Bovendien heeft de Protection Officer hierover geen verdere vragen gesteld, ondanks de verklaringen van verzoeker.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de vier jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022) : [...]

Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet is gebeurd.

4.4 Toekenning van de subsidiaire bescherming

[...]

De regio van herkomst van de familie van de verzoeker, namelijk de provincie Nangarhar, wordt de regio van herkomst van verzoeker zou zijn als hij zou terugkeren naar Afghanistan, hoewel er geen verband is.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, sub c, van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij baseert zich op het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation" van 2021 en 2022 en verschillende rapporten om te concluderen dat de verzoeker in Nangarhar veilig kan wonen.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

4.4.1 Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Country Guidance : Afghanistan" van november 2021; EASO, "Afghanistan: security situation", van juni 2021; EASO, "Afghanistan: security situation update", van september 2021; EASO, "Afghanistan : Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie.

[uitgebreide uiteenzetting inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan onder verwijzing naar talrijke rapporten en landeninformatie]

Verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus... enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

4.4.2. Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietigd. Veel mensen zijn ontheemd. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekend economische crisis. Vóór de Taliban machtsverovering bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden.

[...]

Dit heeft geleiden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precare situatie.

[...]

De dramatische humanitaire en socio-economische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In een zeer recent arrest besloot Uw Raad: [...]

Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd: [...]

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

[...]

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4 b) niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier.

Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat: [...]

Artikel 3 van het EVRM [...]

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. [...]"

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker 74 stukken, in de vorm van (internationale) rapporten en landeninformatie.

2.3. Bij aanvullende nota van 11 maart 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query *"Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Afghanistan – Country Focus"* van december 2023;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban"* van 14 december 2023.

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

5. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, randnrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, randnr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de

verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, randnr. 44). Verder wordt elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU (HvJ 10 juni 2021, randnr. 44). De beoordeling van de bewijzen die worden overgelegd ter staving van een verzoek om internationale bescherming mag niet verschillend zijn naargelang het gaat om een eerste verzoek of een volgend verzoek. De asielinstanties zijn gehouden samen te werken met een verzoeker bij de beoordeling van de relevante elementen van diens volgend verzoek als de verzoeker ter staving van dat verzoek documenten overlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld (HvJ 10 juni 2021, randnr. 63). Aldus betekent het feit dat een document niet kan worden geauthentiseerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, niet automatisch dat dit geen nieuw element of nieuwe bevinding is (HvJ 10 juni 2021, randnr. 54).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, randnr. 37). De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

6. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie (cf. 74 stukken, gevoegd bij het verzoekschrift), doet hierover niet anders denken.

7. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij geboren is in Pakistan, vanuit Pakistan terugkeerde naar Afghanistan en daar problemen kende met de taliban.

Op 28 maart 2022 nam verweerder in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met

de taliban. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 290 678 van 21 juni 2023. In navolging van verweerder stelde de Raad dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit en zijn identiteitsdocumenten, dat hij zijn beweerde terugkeer vanuit Pakistan naar Afghanistan niet heeft aangetoond en dat zijn relaas niet geloofwaardig is, alsook dat verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij omwille van zijn verblijf in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker diende geen cassatieberoep in tegen voormeld arrest van de Raad.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

8. In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn onderhavig volgend verzoek zijn asielrelaas wijzigt. Verzoeker verklaart te hebben gelogen bij zijn eerste beschermingsverzoek en geeft aan dat hij niet naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd vanuit Pakistan. Hij voert aan niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zijn familie problemen vreest met de broers van zijn moeder, die niet akkoord waren met het huwelijk van verzoekers ouders en bovendien lid zijn van de taliban. Ter staving van zijn tweede verzoek heeft verzoeker in de loop van de procedure Afghan Citizencards van zichzelf en zijn familie neergelegd, alsook twee studieattesten van zijn broer en een vaccinatiekaart.

Na analyse van de elementen in het dossier stelt de Raad met verweerder vast dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanbrengt.

De motivering in de bestreden beslissing steunt op volgende elementen:

- verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden in het kader van zijn eerste verzoek en heeft geen aannemelijke uitleg hiervoor, wat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt;
- verzoeker brengt geen enkel document of begin van bewijs bij ter staving van zijn relaas;
- volledigheidshalve wordt opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is en dat verzoeker bij zijn eerste verzoek een taskara uit Afghanistan voorlegde terwijl hij heden voorhoudt daar nooit te zijn geweest;
- het is niet geloofwaardig dat verzoeker tot na zijn verklaringen van 30 augustus 2023 (verklaring volgend verzoek van 30 augustus 2023, vragen 15-24) nooit zou hebben geweten dat er een conflict was tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder wegens het huwelijk van zijn ouders;
- dat verzoeker bij de indiening van zijn tweede verzoek om internationale bescherming eerst stelt dat zijn vader problemen had met zijn neven (verklaring volgend verzoek van 30 augustus 2023, vraag 20) en niet met de broers van zijn moeder, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas;
- verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat de broers van zijn moeder bij de taliban zijn aangesloten, aangezien hij niet kan toelichten wat zij bij de taliban zouden doen.

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en draagkrachtig zijn. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe geheel in gebreke.

Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd in het onderhavig verzoek, het hernemen dat anderen hem geadviseerd hebben om te liegen over zijn verblijf in Pakistan, het wijzen op de door hem bijgebrachte stukken en benadrukken van de bewijswaarde ervan, het hekelen niet te zijn ondervraagd over het conflict tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder, het verwijzen naar verwarring bij hemzelf en de tolk over zijn neven en nichten, het herhalen dat zijn moeder hem

had gezegd dat haar broers lid waren van de taliban, het poneren van een vrees voor vervolging door de taliban en het bekritisieren van de motivering en gevolgtrekkingen van verweerder.

Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er – mede gelet op wat volgt – geenszins in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten, laat staan aannemelijk maken dat de kans minstens aanzienlijk vergroot is dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

9. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker heeft in het kader van zijn eerste en volgend verzoek manifest tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, over zijn familieleden en over de redenen waarom hij om internationale bescherming verzoekt.

Zo hield verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voor dat hij geboren is in Pakistan en ongeveer in 2018, op meerderjarige leeftijd en samen met zijn familie, naar de provincie Nangarhar in Afghanistan trok, waar hij problemen kreeg met de taliban en ongeveer tot 2019 verbleef (verklaring DVZ van 24 september 2020, vragen 4, 5, 10 en 32; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). In het kader van zijn volgend verzoek stelde verzoeker dat hij in Pakistan is geboren en er zijn hele leven heeft gewoond, dat hij nooit in Afghanistan is geweest en dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat zijn vader er problemen heeft met zijn neven (verklaring volgend verzoek van 30 augustus 2023, vragen 17 en 20). Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn volgend verzoek stelde verzoeker dan weer dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van een conflict tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder, die lid zouden zijn bij de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 november 2023, p. 2-7).

Verzoeker herneemt in het verzoekschrift dat hij heeft gelogen in zijn eerste verzoek, omdat hem verteld was dat hij moest zeggen dat hij in Afghanistan geweest is. In navolging van verweerder kan dergelijke uitleg niet worden aangenomen ter verschoning van zijn manifest strijdige en leugenachtige verklaringen. Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek een taskara neerlegde, terwijl hij in het kader van zijn volgend verzoek voorhoudt nooit in Afghanistan te zijn geweest. Indien al enig geloof wordt gehecht aan deze laatste bewering, kan slechts blijken dat verzoeker niet alleen leugenachtige verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn eerste verzoek, maar zich ook heeft bediend van (ver)vals(t)e documenten. In dit verband dient aangestipt dat de Raad in het kader van het eerste verzoek oordeelde dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit en zijn identiteitsdocumenten (RvV nr. 290 678 van 21 juni 2023).

Gelet op de vaststellingen met betrekking tot verzoekers identiteit(sdocumenten) in het kader van het eerste verzoek, het feit dat documenten dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen en de relatieve bewijswaarde van Afgaanse documenten, zijn de door verzoeker bijgebrachte Afghan Citizencards van hemzelf en zijn familieleden, de twee studieattesten van zijn broer en de vaccinatiekaart niet in staat om de voorgaande vaststellingen inzake verzoekers leugenachtige verklaringen en gebrekkige medewerking te wijzigen.

De voorstaande vaststellingen ondergraven verzoekers algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

10. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij niet sprak over het conflict tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder niet betekent dat hij er niet van de op hoogte was. Hij voert aan dat verweerder hem had moeten ondervragen over het conflict tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van

herkomst, *in casu* het vermeende conflict. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview tijdens het eerste verzoek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

Van verzoeker kon dus wel degelijk worden verwacht dat hij het conflict tussen zijn ouders en de broers van zijn moeder reeds eerder had vermeld. Dat hij dit pas voor het eerst tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op 24 november 2023 heeft aangebracht, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid ervan.

De ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden conflict klemmt des te meer omdat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek bij de DVZ nog aangaf dat zijn vader problemen had met zijn neven (verklaring volgend verzoek van 30 augustus 2023, vraag 20). Waar verzoeker verwijst op verwarring van hemzelf en de tolk, vindt dit geen grondslag in het administratief dossier. Bovendien werden verzoekers verklaringen aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze zonder correcties aan te brengen op dit punt ondertekend. Verzoeker heeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud van 24 november 2023 bovendien geen enkele melding gemaakt van eventuele communicatieproblemen tijdens het interview bij de DVZ. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker strijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn voorgehouden problemen in Afghanistan.

11. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn afgelegde verklaringen over de broers van zijn moeder en hun lidmaatschap van de taliban. Hij benadrukt dat logisch is dat hij niet weet wat deze taliban in de praktijk doen, aangezien hij niet in Afghanistan heeft gewoond en geen lid is van de taliban.

Indien verzoeker werkelijk vreest voor de broers van zijn moeder en omwille van deze vrees om internationale bescherming verzoekt, dan is het redelijk om te verwachten dat verzoeker deze vrees zou kunnen concretiseren en aannemelijk toelichten. De loutere bewering dat de broers van zijn moeder lid zijn bij de taliban, een gegeven dat hij overigens pas voor het eerst aanbrengt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, kan bezwaarlijk overtuigen.

12. Wat betreft verzoekers verblijf in Pakistan en de invloed hiervan op zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan in de huidige context na de machtsovername door de taliban, stelt verweerder op basis van de beschikbare landeninformatie en de individuele merites van verzoekers beschermingsverzoek dat verzoekers langdurig verblijf in Pakistan *in casu* geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert:

“U haalt zelf nergens in algemene termen aan een vrees te kennen voor het taliban regime of levensomstandigheden in Afghanistan. Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Immers moet de nood aan internationale bescherming worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. Uit uw verklaringen blijkt dat u weliswaar eerder afgezonderd van ander Afghanen in Pakistan woonde. Maar desondanks spreekt u de taal Pashtou, kende u een aantal Afghanen (waarvan zelfs enkelen onder hen intussen ook hier in België zijn) én had uw vader omgang met andere Afghanen in Pakistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u geen voeling meer had met de Afghaanse normen en waarden hoewel u niet in Afghanistan verbleef. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Gezien uw relaas ongeloofwaardig is bevonden kan ook geen zicht bestaan op uw werkelijk eventueel aanwezig opvangnet in Afghanistan. Indien er eventueel moeilijkheden zouden zijn om zich te integreren in Afghanistan, zijn dit elementen van socio-economische aard. Hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde uit worden afgeleid."

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde terechte en draagkrachtige motivering in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij door middel van zijn verklaringen heeft aangetoond dat hij niet met Afghanen omging in Pakistan en dat hij dus bijzonder ver af staat van de Afghaanse samenleving. Uit voormelde motivering blijkt dat verweerder beaamt dat verzoeker eerder afgezonderd van andere Afghanen in Pakistan woonde. Evenwel stelde verweerder terecht vast dat verzoeker desondanks het Pashtou spreekt, een aantal Afghanen kende, ook in België omgaat met Afghanen en dat zijn vader omging met andere Afghanen in Pakistan (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 november 2023, p. 8-11). Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker niet onbekend is met Afghaanse waarden en normen. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste en volgend verzoek tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan, zijn asielrelaas en zijn familie in Afghanistan. Aldus biedt verzoeker geen duidelijk zicht op zijn band met Afghanistan en het familiaal netwerk dat hij er heeft. Verzoeker blijft bij loutere beweringen, maar toont niet concreet aan dat hij, die de Afghaanse nationaliteit heeft en etnisch Pashtoun is, zich niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar landeninformatie aangaande de omstandigheden waarmee Afghaanse vluchtelingen in Pakistan geconfronteerd worden en stelt dat dit in overeenstemming is met zijn verklaringen, gaat hij er aan voorbij dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, *in casu* Afghanistan. Zijn verwijzingen naar zijn situatie in Pakistan zijn in deze dan ook niet dienstig.

13. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij ongeveer vier jaar in Europa verblijft en duidelijk "*verwesterd*" is. Hij stelt dat hij een "*westerse stijl*" heeft, alle religies respecteert en volledig geïntegreerd is. Hij wijst erop dat hij Pakistan in juni 2019 verliet en nooit in Afghanistan is geweest. Hij verwijst dienaangaande naar landeninformatie en rechtspraak.

13.1. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij arrest nr. 290 678 van 21 juni 2023 oordeelde dat verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij omwille van zijn verblijf in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

13.2. Uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt dat heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

13.3. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa/België heeft onderzocht:

“Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij 'verwesterd' is en verwijst naar zijn westerse stijl, het feit dat hij alle religies in België respecteert en zijn integratie. Hij wijst erop dat hij Pakistan in juni 2019 verliet en nooit in Afghanistan is geweest.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij om deze redenen vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade, dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod non*.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf, westerse klederdracht en respect voor religies kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Deze elementen wijzen erop dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, is dit niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf, klederdracht en respect voor alle religies bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verder dient hernomen dat verzoeker in het kader van zijn eerste en volgend verzoek tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan, zijn asielrelaas en zijn familie in Afghanistan. Verzoeker biedt geen duidelijk zicht op zijn verblijf in Afghanistan en het familiaal netwerk dat hij er heeft. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker reeds meerderjarig was toen hij Pakistan, dan wel Afghanistan verliet, hij de Afghaanse nationaliteit heeft en etnisch Pashtoun is, hij het Pashtou spreekt, hij in België omgaat met andere Afghanen en dat zowel hij als zijn vader omging met andere Afghanen in Pakistan. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker affiniteit heeft met de Afghaanse samenleving en cultuur en niet onbekend is met de Afghaanse waarden en normen. Geenszins toont hij het tegendeel aan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

16. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale

hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

16. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico op ernstige schade in zijn hoofde vergroten.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 11 maart 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

17. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van "*Artikel 40, §§2 en 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)*" en "*Artikelen 48 tot en met 48/7, 51/8, 57/6/2, §1er, al. 1er, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*" worden, gelet op wat voorafgaat, niet aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS